

Jak orzekł Trybunał w wyroku z dnia 12 czerwca 2003 r. w sprawie C-229/00 Komisja przeciwko Finlandii, gdyby państwo członkowskie mogło ustanowić dwustopniową procedurę sporządzania wykazu produktów leczniczych refundowanych według wyższej stawki, przy czym pierwszy etap tej procedury spełniałby wymogi określone w art. 6 pkt 1 dyrektywy, podczas gdy drugi etap byłby od tego zwolniony i nie uwzględniałby celów dyrektywy, to byłoby to sprzeczne z celami realizowanymi przez tę dyrektywę. Wbrew stanowisku rządu austriackiego nie tylko wniosek o umieszczenie w wykazie produktów leczniczych objętych krajowym systemem ubezpieczeń zdrowotnych, lecz również wniosek o przyporządkowanie danego produktu do jednej z kategorii tego wykazu musi być traktowany zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 pkt 1 dyrektywy, gdy przyporządkowanie do tej kategorii, tak jak w Austrii, powoduje refundację według korzystniejszej stawki aniżeli przyporządkowanie do innej kategorii bądź pozostanie w niej. W związku z tym należy zagwarantować, aby decyzje w sprawie takich wniosków były podejmowane w terminie określonym w art. 6 pkt 1 dyrektywy.

Jako że prawo austriackie tego nie przewiduje to, biorąc pod uwagę wykładnię tego przepisu dokonaną przez Trybunał, nie jest ono zgodne z przywoływanym przepisem prawa wspólnotowego.

(¹) Dz.U. 1989 L 40, str. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Paris (Francja) w dniu 6 lipca 2007 r. — JVC France SAS przeciwko Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

(Sprawa C-312/07)

(2007/C 211/46)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal d'instance de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem

Strona skarżąca: JVC France SAS

Strona pozwana: Administration des douanes (Direction Nationale du Renseignement et des Enquêtes douanières)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kamerę, która w chwili przywozu nie jest zdolna do zapisu sygnału wideofonicznego ze źródła zewnętrznego należy sklasyfikować do podpozycji 8525 40 99, jeżeli możliwe jest późniejsze przystosowanie interfejsu wideo jako wejścia wideo, przy użyciu oprogramowania lub przewodu do aktywacji (modułu), gdyż urządzenie to jest wyposażone w obwody elektroniczne, które po przystosowaniu umożliwiają mu zapis zewnętrznego sygnału wideofonicznego, mimo że producent i sprzedawca nie wskazują na istnienie tej możliwości, ani jej nie popierają?
- 2) Czy, w przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, w zakresie w jakim następujące po sobie poprawki do not wyjaśniających powodują zmianę wspólnotowej praktyki klasyfikacji kamer i stanowią wyjątek względem zasady, zgodnie z którą klasyfikacja towarów powinna być dokonywana na podstawie ich istotnych cech w chwili odprawy celnej, Komisja Europejska mogła zgodnie z prawem dokonać tej zmiany nie poprzez przyjęcie rozporządzenia klasyfikacyjnego znajdującego zastosowanie wyłącznie w przyszłości, ale wprowadzając poprawki do not wyjaśniających, stosowane z mocą wsteczną?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 5 lipca 2007 r. — Kirtruna SL i Elisa Vigano przeciwko Cristinie Delgado Fernández de Heredia, Sergio Sabini Celio, Miguelowi Oliván Bascones, Red Elite de Electrodomésticos SA, Electro Calbet SA

(Sprawa C-313/07)

(2007/C 211/47)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kirtruna, S.L. y Elisa Vigano

Strona pozwana: Cristina Delgado Fernández de Heredia, Sergio Sabini Celio, Miguel Oliván Bascones, Red Elite de Electrodomésticos S.A. i Electro Calbet S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy gwarancję, że przejmujący, który nabywa przedsiębiorstwo w upadłości lub jednostkę produkcyjną przedsiębiorstwa nie odpowiada za zadłużenie wynikłe z umów o pracę lub stosunków pracy jeżeli to postępowanie powoduje uruchomienie ochrony co najmniej równorzędnej do tej, która jest przewidziana w dyrektywach wspólnotowych, należy rozumieć jako dotyczącą wyłącznie zobowiązań bezpośrednio związanych z umowami i pracą lub stosunkami pracy, czy też, w kontekście pełnej ochrony praw pracowniczych i utrzymania zatrudnienia, gwarancja ta powinna obejmować również inne umowy, nie będące ściśle umowami o pracę, lecz dotyczące lokali, w których prowadzona jest działalność przedsiębiorcy lub określonych środków lub narzędzi produkcji niezbędnych do kontynuowania działalności?
- 2) W tym samym kontekście gwarancji praw pracowniczych, czy nabywca jednostki produkcyjnej może uzyskać gwarancję sądu prowadzącego postępowanie i dokonującego przysądzenia nie tylko w odniesieniu do uprawnień wynikających z umów o pracę, ale również innych umów lub zobowiązań upadłego niezbędnych dla zapewnienia kontynuacji działalności?
- 3) Czy ten, kto nabywa przedsiębiorstwo w upadłości zobowiązując się do utrzymania wszystkich lub niektórych przejmowanych umów o pracę, uzyskuje gwarancję, że nie będzie można żądać od niego spełnienia lub przeniesić na niego innych zobowiązań zbywającego związanych z umowami lub stosunkami, w które wstąpił, w szczególności podatkowych lub wynikających z zadłużenia wobec instytucji zabezpieczenia społecznego, lub praw, jakie mogą być wykonywane przez uprawnionych i zobowiązanych z umów podpisanych przez upadłego i przeniesionych na nabywcę jako całość lub w postaci jednostki produkcyjnej?
- 4) Reasumując, czy dyrektywę 23/2001, w części dotyczącej przenoszenia jednostek produkcyjnych lub przedsiębiorstw, co do których w trybie sądowym lub administracyjnym orzeczono niewypłacalność i likwidację, można rozumieć w ten sposób, że zezwala ona na ochronę nie tylko umów o pracę, ale także innych umów, mogących mieć bezpośredni wpływ na utrzymanie umów o pracę?
- 5) Na koniec, czy redakcja art. 149 ust. 2 hiszpańskiej Ley concursal, w części dotyczącej przejęcia przedsiębiorstwa, nie jest sprzeczna z art. 5 ust. 2 lit. a) ww. dyrektywy 23/2001 w zakresie, w jakim przejęcie przenosi na przejmującego zobowiązania upadłego lub niewypłacalnego wynikające z umów o pracę i z umowami tymi związane, w szczególności zadłużenie wobec instytucji zabezpieczenia społecznego, jakie mogło ciążyć na upadłej spółce?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 10 lipca 2007 r. — Lahti Energia Oy

(Sprawa C-317/07)

(2007/C 211/48)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Wnosząca odwołanie: Lahti Energia Oy

Inni uczestnicy postępowania: Lahden ympäristölautakunta, Hämeen ympäristökeskus, Salpausselän luonnonystävät ry

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 3 pkt 1 dyrektywy 2000/76/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że dyrektywa ta nie znajduje zastosowania do spalania odpadów gazowych?
2. Czy gazownię, w której w wyniku pirolizy powstaje gaz z odpadów, należy uważać za spalarnię w rozumieniu art. 3 pkt 4 dyrektywy 2000/76/WE, nawet jeżeli nie ma w niej linii spalania?
3. Czy spalanie powstałego w gazowni i oczyszczonego po procesie zgazowania gazu generatorowego w kotle elektrycznym należy uważać za proces, który objęty jest art. 3 dyrektywy 2000/76/WE? Czy ma przy tym znaczenie, że oczyszczony gaz generatorowy zastępuje paliwa kopalne, a emisje elektryczni na wytworzoną jednostkę energii przy wykorzystaniu powstałego z odpadów i oczyszczonego gazu generatorowego są mniejsze niż przy wykorzystaniu innych paliw? Czy dla wykładni zakresu stosowania dyrektywy 2000/76/WE ma znaczenie, że gazownia i elektryczni ze względu na techniczno-funkcjonalnych i z uwzględnieniem ich wzajemnej odległości tworzą jedną instalację lub że powstały i oczyszczony w gazowni gaz generatorowy może być transportowany i wykorzystany gdzie indziej np. w celu produkcji energii, jako paliwo lub do innych celów?
4. W jakich warunkach można uznać wyprodukowany w gazowni oczyszczony gaz generatorowy za produkt, tak aby nie był on już objęty przepisami dotyczącymi odpadów?

(¹) Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz.U. L 332, str. 91).